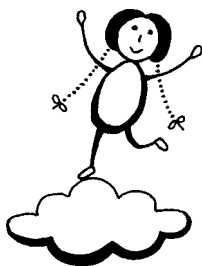

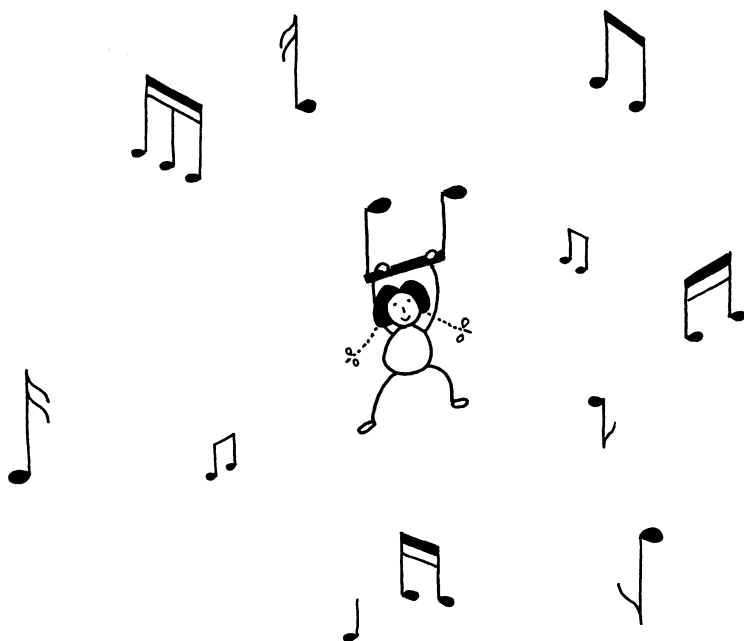
la **L**aia és **FELIÇ**

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

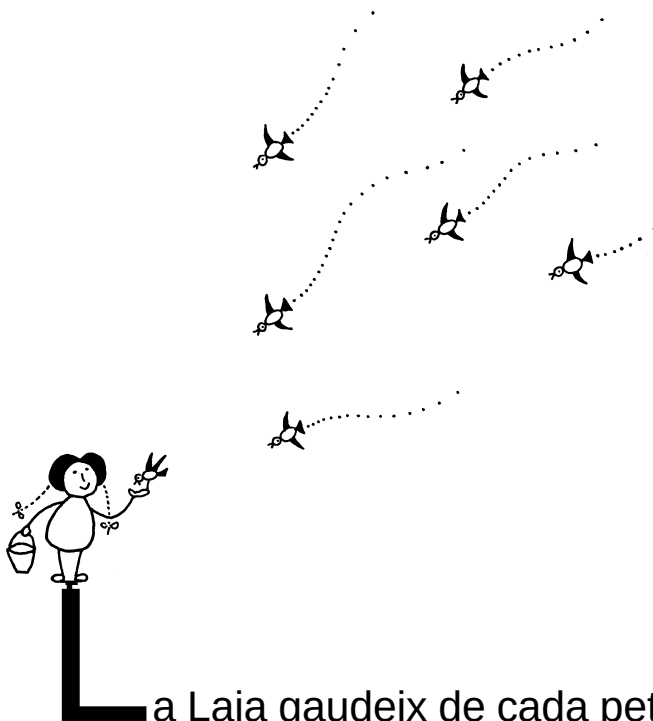
usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

La Laia, quan veu una
papallona, s'alegra.

Quan el vent li esbullia els cabells,
somriu.

Quan la mare li dóna pa amb
xocolata per berenar, se'l menja assaborint-
lo, amb delectació.

La Laia gaudeix de cada petita cosa de cada dia.

És una nena feliç!

Però la Laia no ha estat sempre una nena feliç.

A ser feliç n'ha anat a prenent, de mica en mica.

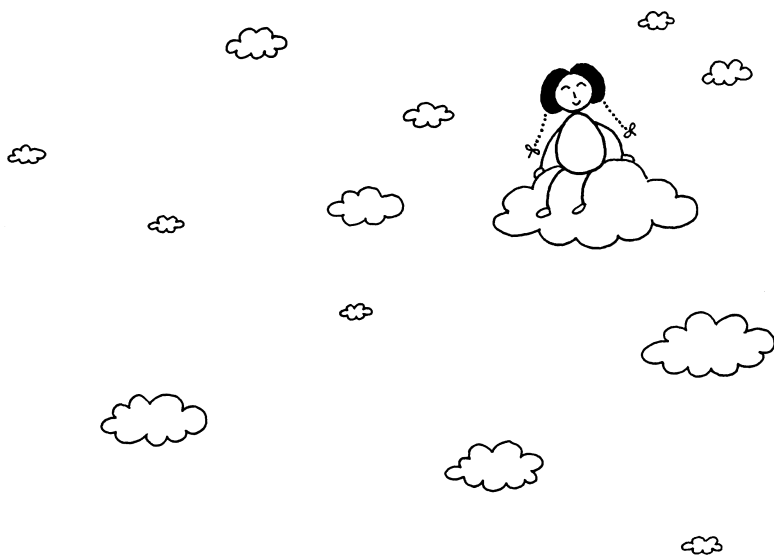
I li ha costat, no li ha estat fàcil.

Per exemple, abans, quan la Laia es menjava el pa amb xocolata del berenar, sovint somniava amb ensaïmades farcides de cabell d'àngel.

En lloc de gaudir les petites meravelles de cada moment la Laia sempre desitjava allò que a ella li semblaven grans meravelles.

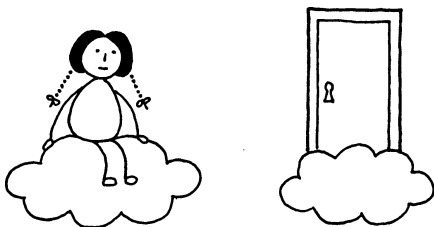
I no s'adonava que la meravella més gran de totes era saber gaudir de cada una de les petites meravelles que cada dia li anaven passant pel davant del nas.

Sempre vivia als núvols, la Laia.

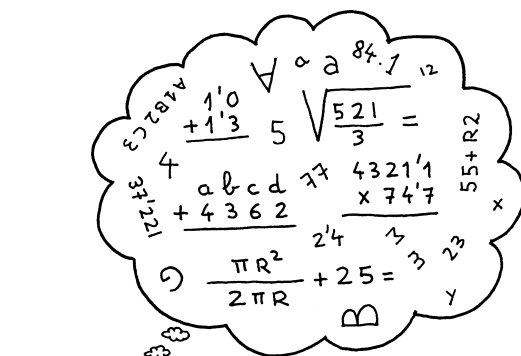
Per exemple, quan no era feliç, la Laia de vegades pensava que algun dia algú trucaria a la seva porta i li diria:

-Hola Laia, avui és el teu dia de sort, et porto la felicitat!

Les va passar molt de temps asseguda al rebedor, esperant que algú, de cop i volta, amb la seva felicitat embolicada amb un paper de colors i un gran llaç, truqués a la porta.

Finalment, però, la Laia va entendre que ningú li portaria la seva felicitat. Li va costar, però al final ho va entendre.

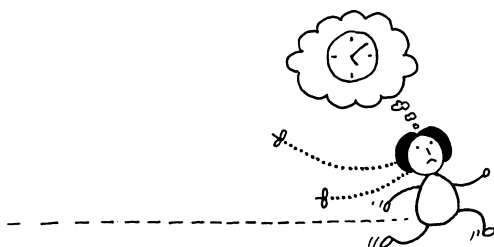
Quin embolic!

A les escoles ensenyen a llegir, a escriure, a dividir amb decimals i a fer anar ordinadors.

Un munt d'hores cada dia dedicades a aquestes coses.

Però falta una assignatura important de debò: “com aprendre a ser feliç”.

Com pot ser, pensa la Laia, que els mestres i els pares no s'adonin d'això?

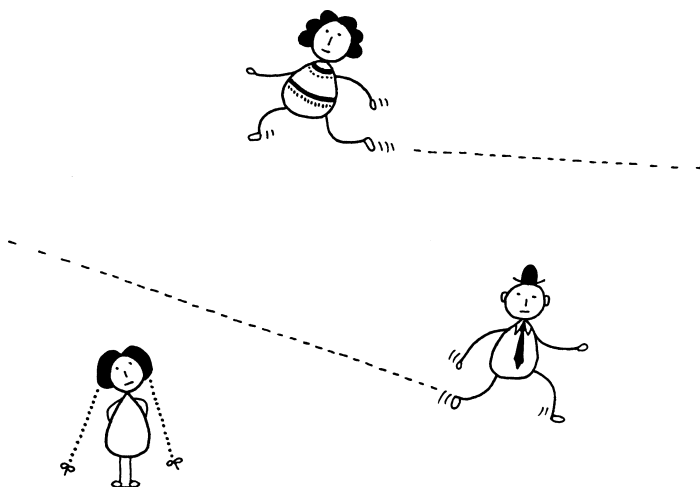

És una bona calamitat.

Perquè encara que algú pel seu compte tingui ganes d'aprendre aquesta assignatura, no té temps, perquè està completament ocupat tot el dia aprenent els verbs irregulars i fent els deures.

I si té alguna estona lliure, llavors ha d'anar a patinatge o a aprendre a tocar el clarinet.

Però quiet i tranquil no hi pot estar mai, ni un moment!

La veritat és que les mares i els pares normalment estan una mica despistats.

La mare i el pare de la Laia també. Pobres, pensa la Laia, sempre estan enfeinats, tan enfeinats que s'han oblidat de ser feliços.

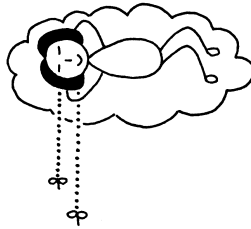
I, és clar, com que no ho són, tampoc en poden ensenyar a la Laia.

Així que la Laia s'ha hagut d'espavilar sola.

I és que a la Laia la felicitat no li ha caigut del cel. Ni li ha tocat en una tómbola. Ni tampoc l'ha comprada a les rebaixes d'uns grans magatzems.

No, no li ha estat fàcil, anar descobrint i buscant primer, i aconseguint de mica en mica més tard, aquesta cosa tan especial i bonica que es diu felicitat.

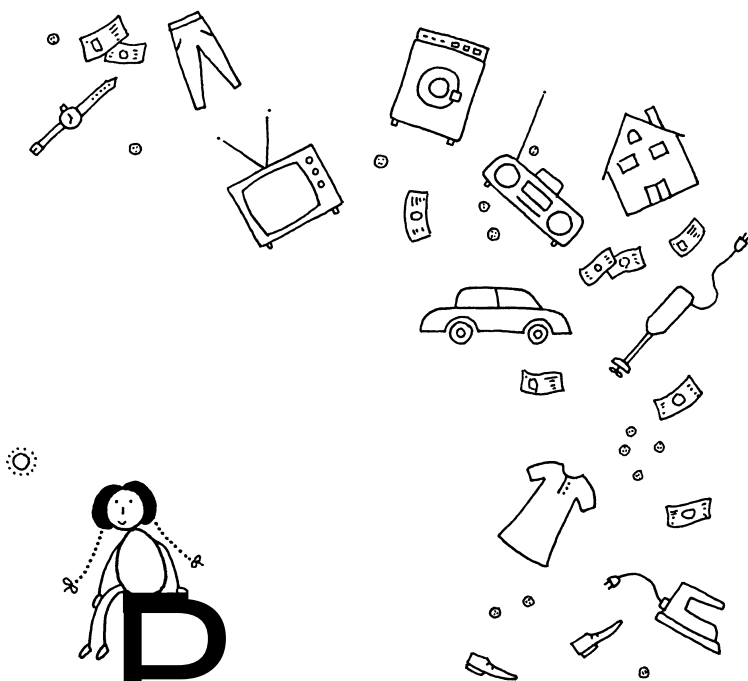

La Laia ara té molt poques necessitats.

És una altra de les coses importants que ha après la Laia: com més poques necessitats es tenen, més fàcil és ser feliç.

Uf, abans en tenia moltes, de necessitats, i no s'ho passava gens bé.

Sempre anava de bòlit per culpa de les seves necessitats; tot el dia li feien la punyeta.

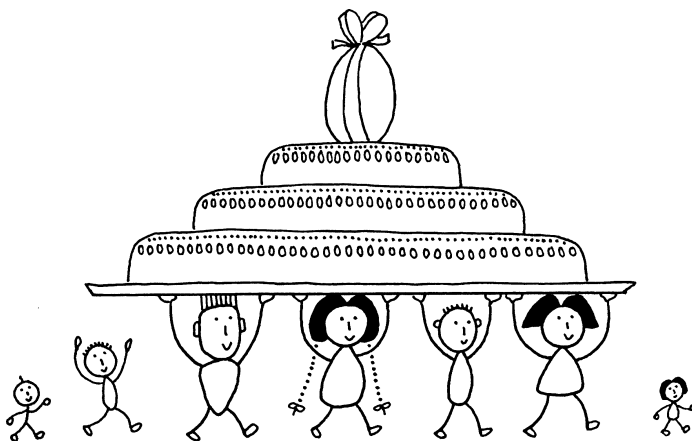

Però la Laia ha après a triar. S'ha adonat que les coses essencials i que valen la pena de debò són poquetes.

Molt poquetes.

I que les altres, si fan la punyeta, el millor és llençar-les a les escombraries.

Perquè com més necessitats empipadores es llencen més fàcil és ser feliç.

Quan la Laia té una paperina de castanyes, la comparteix amb les amigues i els amics.

S'ha adonat que si les coses es comparteixen són més bones, agafen un gust dolcet, especial, molt bo. Un gust com d'ametlla garrapinyada i mistela.

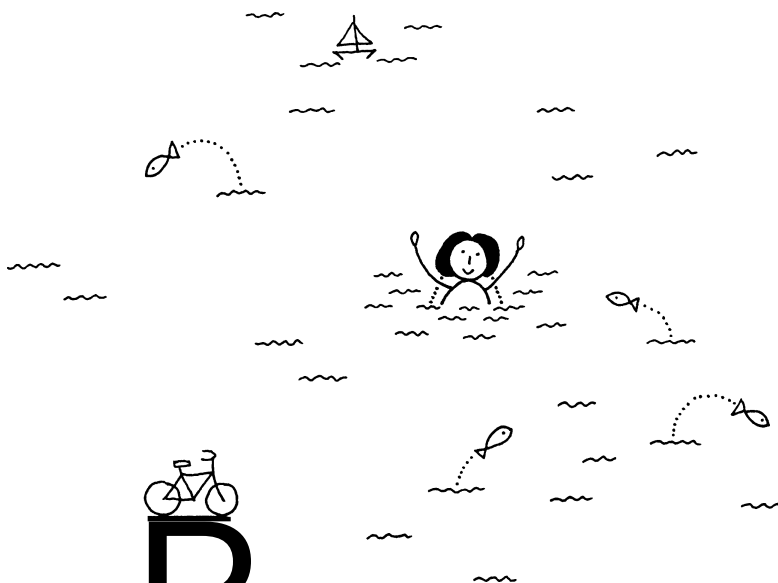
S'ha adonat que, sense ser generosa i solidaria, és bastant difícil ser feliç; potser és del tot impossible, pensa de vegades la Laia.

Contenta, la Laia ajuda a vestir-se el seu germà petit.

Busca les ulleres que l'àvia perd a cada moment.

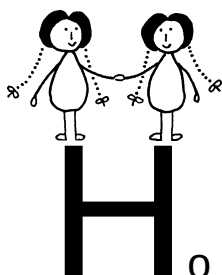
Sempre està disposada, amb un somriure als llavis, a ajudar qui ho necessiti.

Però la Laia, a més d'estimar i ajudar el seu germà i la seva àvia, també s'estima i s'ajuda ella mateixa.

De tant en tant, deixa a punt la roba del seu germà, penja al coll de l'àvia les ulleres amb un cordill, perquè li costi més de perdre-les, i llavors se'n va amb la bici a la platja, a banyar-se i a passejar per la sorra.

A la Laia li encanta el mar.

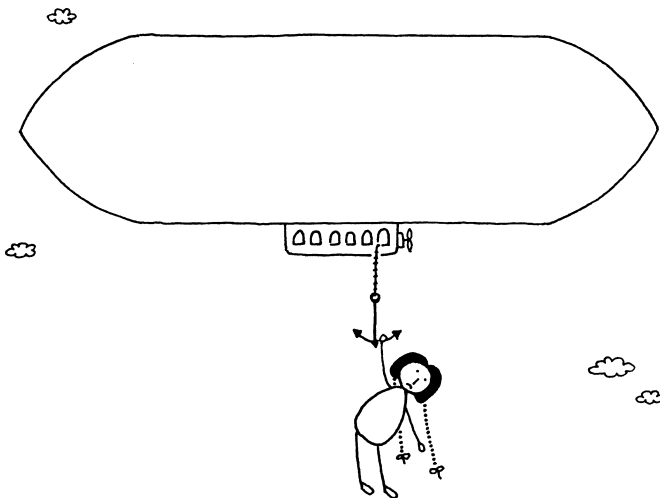

o sap molt bé, la Laia:

Si no està a gust amb ella mateixa,
si ella mateixa no es tracta bé i no es mima
una mica, és impossible que sigui feliç.

I, si el que vol compartir són coses
boniques, sens dubte la més bonica que pot
compartir és la seva felicitat.

Per tant, sap que no pot badar. I per
això la Laia és la millor amiga de la Laia.

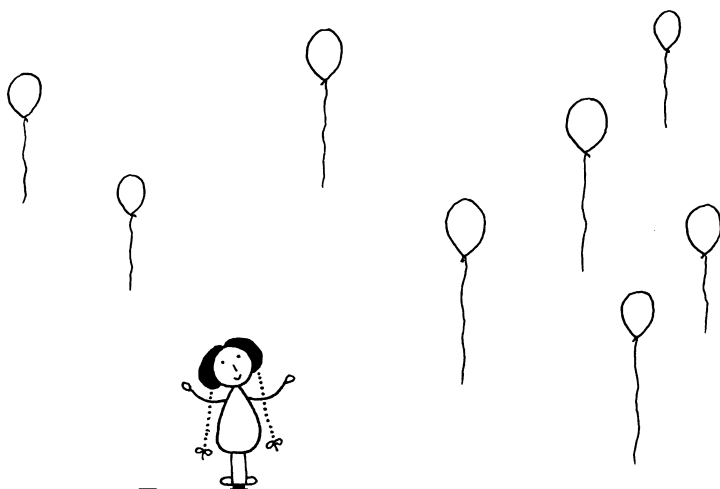

Abans, és clar, la Laia no tenia temps de pensar en aquestes coses. Sempre estava ocupada amb les seves preocupacions.

Molt ocupada, i mireu com: sovint, quan tenia un problema l'anava inflant, cada vegada més inflat.

Fins i tot a la platja, s'emportava els problemes.

Era capaç de convertir un problema petit com una llentia en un problema immens com un globus aerostàtic o un zeppelin.

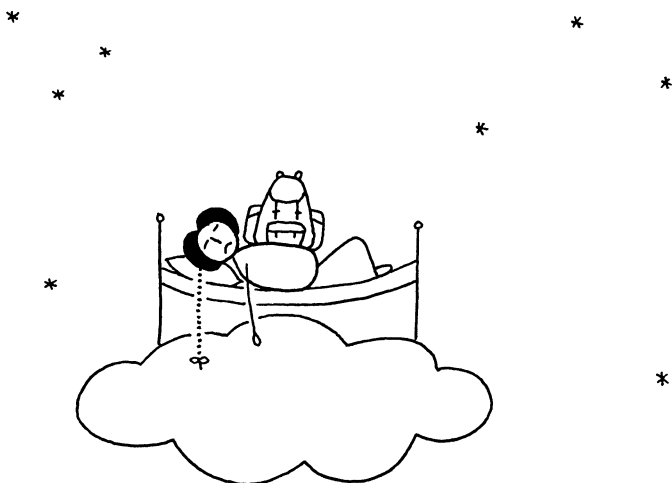
Un dia, però, es va adonar que els globus aerostàtics i els zepelins només estaven plens d'aire, i que si es punxaven amb una agulla feien puf.

Feien puffffffff... i es desinflen. Va ser un gran descobriment!

Des d'aleshores, la Laia això dels problemes s'ho mira d'una altra manera.

Ha après a tenir una mica de paciència i bastant sentit de l'humor.

I una agulla a la butxaca per si convé!

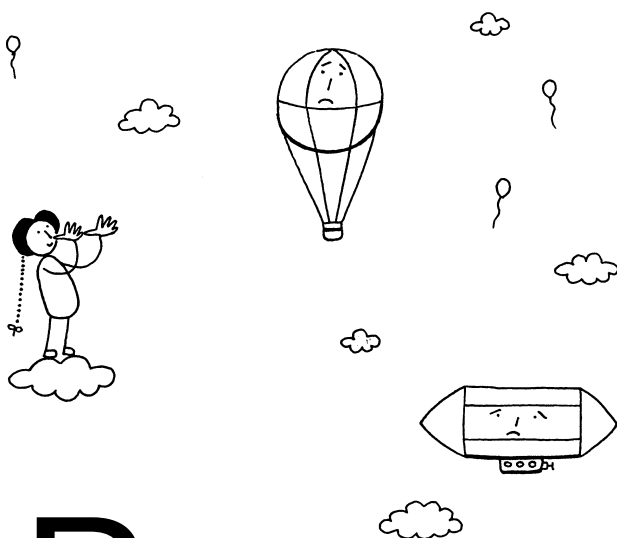

Ara la Laia sap que, de problemes, tothom en té algun.

La diferència està en allò que cadascú en fa, dels seus problemes.

Per exemple, hi ha qui se'ls carrega a la motxilla i els tragina per tot arreu.

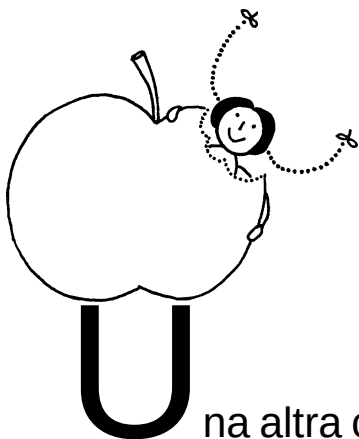
Hi ha gent, molta, que fins i tot es fica al llit amb la motxilla. I dorm fatal, no cal dir-ho!

Però a part de ficar-te'ls a la motxilla i dormir malament, amb els problemes també pots fer d'altres coses més divertides.

Per exemple, els pots desinflar, o llençar-los a la cuneta, o fer-los pam-i-pipa...

Ho heu provat alguna vegada, de fer pam-i-pipa als problemes? De vegades et fas un tip de riure, i els problemes, desconcertats, se'n van avergonyits i escorreguts. És molt divertit!

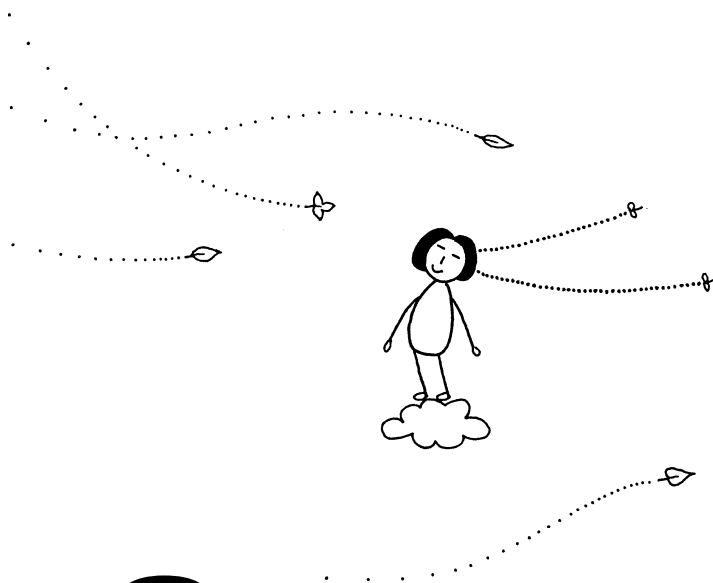

na altra cosa molt important que ha après la Laia és que no val la pena pensar si demà, la setmana vinent o l'any vinent serà o no serà feliç.

Perquè la setmana que ve sempre és la setmana que ve, mai arriba.

La Laia ha après que la millor manera de ser feliç demà és no deixar passar cap de les ocasions , per petites que siguin, que se li van presentant per ser feliç cada moment que va passant.

Així de senzill.

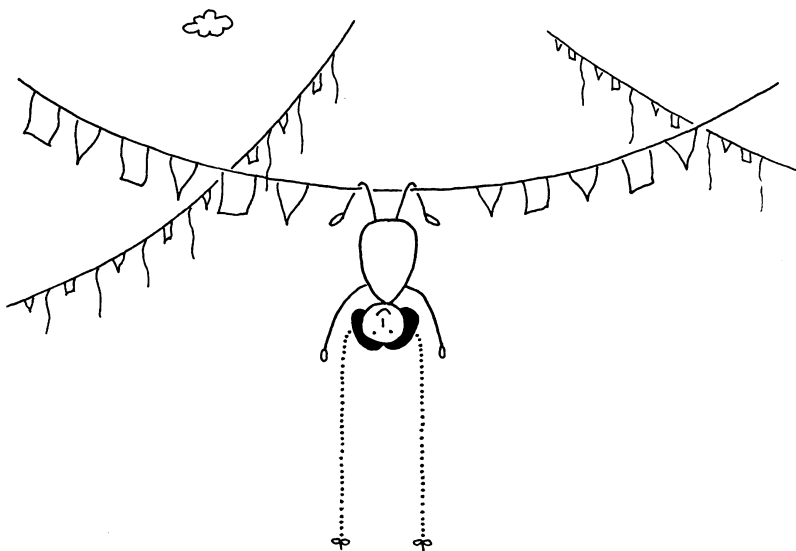
Sovint, les coses senzilles són les més importants.

D'això també se n'ha adonat la Laia.

I és que la Laia és bastant espavilada.

No és que sigui una estudiant excepcional, no. De vegades, fins i tot suspén alguna assignatura.

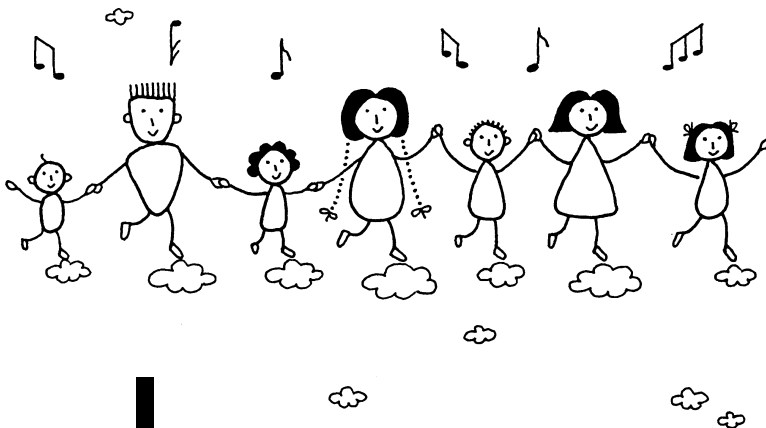
A l'última avaluació ha suspés les mates, el català i les naturals.

No ho ha aprovat tot, però sap molt bé allò que és important de debò i allò que no ho és tant.

I pensa que més important que aprobar les mates, més important que saber les potes que té una aranya o un cranc, més important que la correcta sintaxi dels pronoms febles, més important que tot això és ser feliç.

Oi que sí?

I per això la Laia s'esforça per relativitzar els problemes.

Per això la Laia procura no crear-se massa necessitats.

Per això la Laia no espera que ningú li solucioni la vida.

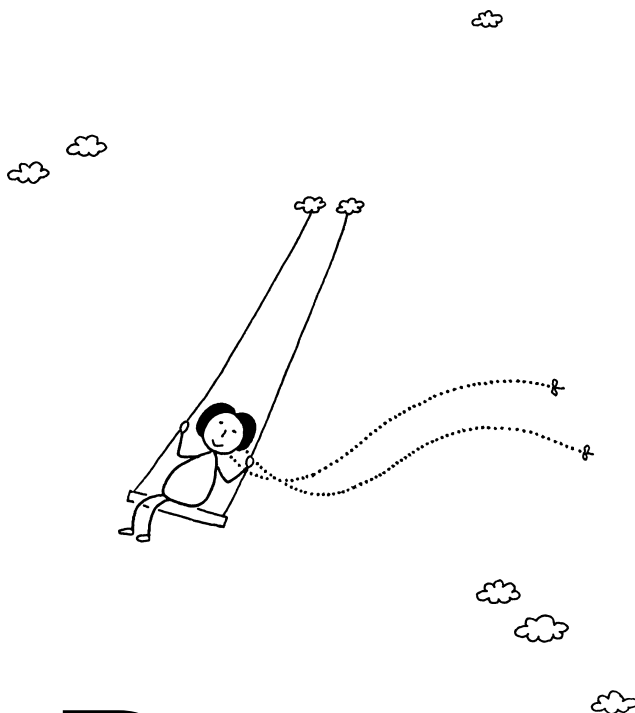
Per això la Laia és molt optimista.

Per això la Laia viu al dia.

Per això a la Laia li agrada ser generosa i solidària.

Per això la Laia, a més de ser amiga dels seus amics i de les seves amigues, també és molt amiga de la Laia, d'ella mateixa.

És la seva millor amiga.

Però, potser, la cosa més important de totes les que ha descobert la Laia és que ser feliç és possible.

I saber això sí que és una gran meravella!

És fantàstic!